

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: PN-4Csp/40/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121276503
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Greguš, PhD., LL.M.
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2024:6121276503.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudcom JUDr. Jozefom Gregušom, PhD., LL.M., v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, v zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanému: C. D., L.: XX.XX.XXXX, J. I. XXX/XX, XXX XX G., v zast.: JUDr. Desana Madžová, advokátka so sídlom Vajanského 1955/58, 921 01 Piešťany, o zaplatenie 6.193,27 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6.193,27 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.193,27 EUR od 26.06.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100,00 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Piešťany dňa 09.06.2021 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 6.193,27 EUR s príslušenstvom a náhradou trov konania.

2. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., IČO: 31 318 916, so sídlom Štúrova ul. 5, 813 54 Bratislava, poskytol žalovanému na základe zmluvy o úvere pod číslom zmluvy XXXX XXXX XX O. a číslom úverového účtu XXXXXXXX (ďalej len: „úverová zmluva“) úver X.XXX,XX EUR, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť v zmluvne dohodnutých mesačných splátkach. Dlužník si svoj záväzok nesplnil riadne a včas. Nakoľko si dlžník svoj dlh nesplnil riadne a včas, právny predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný s účinnosťou od XX.XX.XXXX, t.j. 10 deň odo doručenia vyhlásenia úveru za predčasne splatný. Nakoľko žalovaný v deň vyhlásenia úveru za predčasne splatný úver nezaplatil, voči právnemu predchodcovi žalobcu sa žalovaný dostal do omeškania od 26.06.2018 so zaplatením dlžnej sumy spolu s príslušenstvom. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 11.12.2019 právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu predmetnú pohľadávku, ktorá je predmetom tohto civilného sporového konania. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje len časť postúpeného nároku vo výške nezaplatenej dlžnej istiny vo výške 6.193,27 EUR s príslušenstvom, ktorú žalovaný nezaplatil.

3. Žalobca ku svojej žalobe priložil listinné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, a to zmluvu po poistenom OTP expres úvere s číslom XXXX 2014 15 RSU, poslednú výzvu pred zosplatením zo dňa 25.04.2018 spolu s doručenkou preukazujúcom doručenie tejto listiny žalovanému, vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 04.06.2018 spolu s doručenkou preukazujúcom doručenie tejto listiny žalovanému, okamžitý (priebežný) výpis z účtu platieb žalovaného, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 13.12.2019 spolu s doručenkou preukazujúcom nedoručenie tejto listiny žalovanému

a s dátumom vrátenia tejto listiny právneho predchodcovi žalobcovi, výzvu na zaplatenie pohľadávky zo dňa 05. marca 2021 zo strany súčasného žalobcu.

4. Na základe skutočností tvrdených žalobcom vo svojej žalobe Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz, sp. zn.: 23Up/355/2021 zo dňa 26. apríla 2021 (ďalej len: „platobný rozkaz“), ktorým žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Voči uvedenému platobnému rozkazu žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal odpor. Podaním odporu sa platobný rozkaz ex lege zrušil.

5. Žalovaný svoj odpor voči uvedenému platobnému rozkazu vecne odôvodnil tak, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, nakoľko nespĺňa náležitosti vyžadované zákonom č. 40/1964 Zb. Občianskym zákonníkom v znení neskorších predpisov (ďalej len: „Občiansky zákonník“) a zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len: „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Žalovaný vo svojom odpore poukázal na zánik zmluvy v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Poukázal na to, že pohľadávka žalobcu je premlčaná bez bližšieho odôvodnenia súvislostí. Súčasne namietal úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok. Z uvedeného dôvodu žiadal zrušiť platobný rozkaz a návrh žalobcu zamietnuť ako nedôvodný.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu žalovaného (replika) uviedol, že pokiaľ žalovaný argumentuje tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zanikla tým, že došlo k predčasnému zosplatneniu úveru, tento argument je zjavne nesprávny. Právny predchodca žalobcu nerealizoval odstúpenie od zmluvy, ale len právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru, k čomu došlo listom zo dňa 04.06.2018. Súčasne predmetom žaloby nie sú žiadne poplatky alebo zmluvné úroky, ale len nesplatená istina vo výške 6.193,27 EUR. Pokiaľ žalovaný argumentoval tým, že v záhlaví zmluvy nie je uvedené „spotrebiteľský úver“, tak táto námietka nemá oporu v práve, pretože platný a účinný zákon o ochrane spotrebiteľa ku dňu podpísania zmluvy takúto podmienku nevyžadoval. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, avšak ju nekonkretizoval. Podľa názoru žalobcu pohľadávka premlčaná nie je. Z uvedeného dôvodu žalobca žiadal žalobe vyhovieť.

7. Žalovaný v rámci svojho vyjadrenia (duplika) uviedol, že žalobca nepostupoval pri overení bonity klienta s náležitou starostlivosťou, zmluva obsahuje nesprávnu RPMN a úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi. Súčasne žalovaný poukázal na to, že vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 04.06.2018 nie je uvedená splátka, pre ktorú malo dôjsť k zosplatneniu.

8. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 30.05.2024, na ktorom sa žalobca nezúčastnil, nakoľko sa vopred ospravedlnil. Žalovaný na tomto pojednávaní uviedol, že podľa jeho názoru nie je aktívne legitimovaný žalobca v tomto konaní, pretože v tomto oznámení nie je uvedená splátka, pre ktorú sa dlh stáva splatným. Konanie žalobcu tým pádom nebolo v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 zákona o bankách.

9. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku: „v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“

10. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: IV. ÚS 115/03 zo dňa 03. júla 2003 vyplýva, že: „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“.

11. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: III. ÚS 209/04 zo dňa 23. júla 2004 vyplýva, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“

12. Podľa 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.“

13. Podľa 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepochybovala, sa považujú za nesporné.“

14. Podľa článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku platí, že: „právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.“

15. Súd vo veci vykonal dokazovanie vyššie citovanými listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a žalovaným, pričom si z vykonaného dokazovania ustálil nasledovný skutkový stav: právny predchodca žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., IČO: 31 318 916, so sídlom Štúrova ul. 5, 813 54 Bratislava, poskytol žalovanému na základe zmluvy o úvere pod číslom zmluvy XXXX XXXX XX O. a číslom úverového účtu XXXXXXXX (ďalej len: „úverová zmluva“) úver 8.000,00 EUR, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť v zmluvne dohodnutých mesačných splátkach. Dlžník si svoj záväzok nesplnil riadne a včas. Nakoľko si dlžník svoj dlh nesplnil riadne a včas, právny predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný s účinnosťou od 25.06.2018, t.j. 10 deň odo doručenia vyhlásenia úveru za predčasne splatný. Nakoľko žalovaný v deň vyhlásenia úveru za predčasne splatný úver nezaplatil, voči právnomu predchodcovi žalobcu sa žalovaný dostal do omeškania od 26.06.2018 so zaplatením dlžnej sumy spolu s príslušenstvom. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 11.12.2019 právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu predmetnú pohľadávku, ktorá je predmetom tohto civilného sporového konania. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje len časť postúpeného nároku vo výške nezaplatenej dlžnej istiny vo výške 6.193,27 EUR s príslušenstvom, ktorú žalovaný nezaplatil.

16. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len: „Obchodný zákonník“) platí, že: „zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

17. Podľa § 499 Obchodného zákonníka platí, že: „za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.“

18. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka platí, že: „od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.“

19. Podľa § 503 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka platí, že: „záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.“

20. Podľa § 290 Civilného sporového poriadku platí, že: „spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

21. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len: „Občiansky zákonník“) platí, že: „spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu (pozn. súdu: právny režim), ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.“

22. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že: „ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“

23. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka platí, že: „ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako XX dní na uplatnenie tohto práva.“

24. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka platí, že: „záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.“

25. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka platí, že: „ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

26. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len: „zákon o spotrebiteľských úveroch“): „spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § XX alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu^{1b}) a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.“

27. Súd posúdil právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ako spotrebiteľský právny vzťah, ktorý vznikol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd poskytnutý úver na základe zmluvy posúdil ako spotrebiteľský úver poskytnutý v zmysle § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom zmluva má súčasne charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

28. Zmluva o úvere ja ako zmluvný typ upravená v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Nakoľko je však právny vzťah medzi žalobcom a žalovanými spotrebiteľským právnym vzťahom, je nevyhnuté v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka prednostne aplikovať na tento právny vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. K uvedenému záveru dospel súd z dôvodu, že uvedená zmluva o splátkovom úvere je formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, keďže text zmluvy bol vopred pripravený, žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do jej obsahu. Právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o splátkovom úvere vystupoval ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, keď poskytol žalovanému spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a úver bol žalovanému poskytnutý za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. S poukazom na vyššie uvedené súd na predmetný právny vzťah prednostne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka.

29. Na základe vyššie uvedených vyjadrení strán sporu súd po ich sumarizácií uvádza, že za sporné skutočnosti v súhrne bolo možné označiť najmä zánik zmluvy na základe zosplatnenia úveru, výskyt neprijateľných zmluvných podmienok, neoznačenie zmluvy „spotrebiteľským úverom“ v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, námietka premičania, nesprávna RPMN, nepreverovanie bonity žalovaného zo strany právneho predchodcu žalobcu, neuvedenie splátky vo vyhlásení úveru za predčasne splatný zo dňa 04.06.2018 a s tým spojená aktívna vecná legitimácia žalobcu, úhrada poplatkov a zmluvných úrokov ako neprijateľných zmluvných podmienok. Z uvedeného dôvodu tieto skutočnosti súd považuje za hlavné námietky žalovaného z priebehu celého civilného sporového konania, ktorým sa v intenciách vyššie citovaných uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky bude v odôvodnení tohto rozsudku ďalej venovať spolu s ich právnym posúdením.

30. Prvou námietkou žalovaného bolo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere vyhlásením predčasnej splatnosti zanikla a tým pádom musel zaniknúť aj akcesorický právny vzťah v podobe platenia úroku.

31. Podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že: „odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.“

32. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka platí: „ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

33. Z uvedeného spisového materiálu vyplýva, že právny predchodca žalobcu využil svoje právo v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka a v dôsledku omeškania dlžníka ako žalovaného so splácaním svojho dlhu vyhlásil predčasnú splatnosť celého dlhu a požadoval od dlžníka ako žalovaného úhradu celej pohľadávky. Právny predchodca v tomto prípade nerealizoval odstúpenie od zmluvy v zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kde právnym následkom je zánik zmluvy. Právnym následkom uplatnenia práva predčasne zosplatniť zvyšnú dlžnú časť pohľadávky v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka nie je zánik zmluvy ako aj ďalších akcesorických záväzkov. Z uvedeného dôvodu tento argument žalovaného súd vyhodnotil ako právne irelevantný a celom zjavne nesprávny.

34. Ďalším argumentom žalovaného bolo, že zmluva o spotrebiteľom úvere vo svojom názve zreteľne neobsahuje názov, že sa jedná o „spotrebiteľský úver“. Predložená zmluva obsahuje len označenie: „zmluva o poistenom otp expres úvere“.

35. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch ku dňu 30.06.2024 platí, že: „zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť v záhlaví zreteľne označená názvom zmluvy, ktorý obsahuje slová „spotrebiteľský úver“ v príslušnom gramatickom tvare.“

36. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch ku dňu 23.02.20XX platí, že: „zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.“

37. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že ku dňu podpísania zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, t.j. ku dňu 23.02.20XX, zákon o ochrane spotrebiteľa nevyžadoval, aby v záhlaví zmluvy bolo uvedené „spotrebiteľský úver“. Z uvedeného dôvodu tento argument žalovaného súd vyhodnotil ako právne irelevantný nemajúci oporu v tom čase platnom a účinnom zákone o ochrane spotrebiteľa.

38. Žalovaný ďalej argumentom tým, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Následne žalovaný neprijateľné zmluvné podmienky vzťahol na uplatnené poplatky a zmluvné úroky žalobcu.

39. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 3 M Cdo 6/2010 zo dňa 22.09.2010 platí, že: „okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.“

40. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 13/2009 zo dňa z 24.02.2010 vyplýva, že: „základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je § 120 ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti článok 8 v spojení s § 185 Civilného sporového poriadku), podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Toto ustanovenie ustanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov.“

41. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že: „spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len: „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

42. Súd v tejto súvislosti poukazuje na vyššie uvedenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tom smere, že žalovaný žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval, v čom vidí neprijateľnosť zmluvných podmienok v danej zmluve. Následne neprijateľné zmluvné podmienky vzťahoval len na zmluvné úroky a sankčné poplatky zo spotrebiteľskej zmluvy. Na pojednávaní konanom dňa 30.05.2024 bolo v rámci predbežného právneho posúdenia ustálené, že súd bude posudzovať neprijateľnosť zmluvných podmienok len vo vzťahu k istine úveru. Nakoľko predmetom tohto sporu bola len istina uplatnená žalobcom a nie žiadne zmluvné úroky alebo sankčné poplatky, súd po podrobnom preštudovaní zmluvy nezistil žiadne zmluvné ustanovenia, ktoré by boli v rozpore s § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako generálnou klauzulou neprijateľnosti zmluvných podmienok.

43. K problematike neprijateľných zmluvných podmienok súd ďalej uvádza, že predmetom tohto konania je len nárok žalobcu vo výške 6.193,27 EUR titulom vymáhanej istiny, súčasťou ktorej nie sú akékoľvek iné poplatky alebo sankcie v neprospech spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu súd iné ustanovenia tejto zmluvy než tie, ktoré majú priamy vplyv na predmet tohto konania, ex offio netestoval optikou neprijateľných zmluvných podmienok. Medzi základné zákonné právo veriteľa zo zmluvy o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka patrí právo na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré dlžníkovi - žalovanému na základe zmluvy o úvere poskytol. Keďže žalobca si v tomto konaní uplatňuje len základnú istinu vo výške 6.193,27 EUR, súd argumenty žalovaného o existencii neprijateľných zmluvných podmienkach v spotrebiteľskej zmluve nemohol akceptovať.

44. V poradí ďalším argumentom žalobcu v tomto konaní bolo, že zmluva neobsahuje správny údaj RPMN bez bližšieho uvedenia odôvodnenia. Žalovaný svoje tvrdenia žiadnym matematickým alebo právnym odôvodnením nepodložil. Žalovaný súdu neuviedol, aká je podľa jeho právneho názoru správna hodnota RPMN. Súd túto námietku žalovaného vyhodnotil ako blanketovú námietku žalovaného bez jej bližšieho odôvodnenia, čo má za následok nesplnenie si dôkazného bremena k tvrdenej skutočnosti. Napriek tejto skutočnosti súd ex offio pristúpil k overeniu RPMN a nezistil skutočnosti, pre ktoré by hodnota RPMN v zmluve mala byť uvedená nesprávne. RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. RPMN je v zmluve vypočítaná na základe zákonného vzorca uvedeného v prílohe č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve boli použité celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Výška úroku, ako aj výška celkových nákladov spojených s úverom, výška úverovej splátky, frekvencia splátok, počet splátok, výška úveru vstupujúce do celkového výpočtu RPMN sú v zmluve riadne uvedené v jej základných náležitostiach. Neprimeranosť výšky RPMN nebola zo strany žalovaného spochybnená, preto ju súd v zmysle § XX1 ods. 1 Civilného sporového poriadku považoval medzi žalobcom a žalovaným nespornou. Z uvedeného dôvodu súd tento argument žalovaného opätovne nemohol zohľadniť a vyhodnotil ho ako právne irelevantný vo vzťahu k uplatnenému právu žalobcu v tomto konaní.

45. Ďalším argumentom žalovaného bolo, že právny predchodca žalovaného si nesplnil svoju zákonnú povinnosť a poskytol úver žalovanému bez preverovania bonity a tým nekonal v súlade s odbornou starostlivosťou.

46. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch ku dňu 23.02.20XX platí, že: „veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.“

47. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch ku dňu 23.02.20XX platí, že: „spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.“

48. Podľa uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10CoCsp/20/2021 z 13.09.2022: odvolací súd uvádza, že primárne žiadateľ o úver (spotrebiteľ) je povinný poskytnúť pravdivé a relevantné údaje vo svojej žiadosti o poskytnutie úveru a nie naopak, keď spotrebiteľ vo svojej žiadosti klame ohľadom svojej majetkovej situácie, úmyselne uvádza nepravdivé údaje, výslovne za účelom, aby splnil podmienky na poskytnutie úveru, dodávateľ na základe týchto klamlivých údajov je uvedený do omylu a

poskytne spotrebiteľovi úver a súd prvej inštancie namiesto, aby spotrebiteľa zaviazal aspoň na vrátenie poskytnutej sumy úveru (pokiaľ by vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov), žalobu v celom rozsahu zamietne, z dôvodu, že sa mu javí, že dodávateľ nedostatočne skúmal bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd zdôrazňuje, že dodávateľ nie je policajný orgán, t. j. jeho možnosti skúmania bonity spotrebiteľa sú limitované (o.i. aj zákonom ochrany osobných údajov) a musí prioritne vychádzať z údajov, ktoré mu poskytol spotrebiteľ v žiadosti o úver.

49. V tejto súvislosti si súd vyžiadal od žalobcu, aby súdu preukázal, že právny predchodca žalobcu overoval bonitu žalovaného a že konal v súlade s odbornou starostlivosťou. Žalobca zaslal súdu písomné vyjadrenie, v rámci ktorého uviedol, že právny predchodca pred poskytnutím úveru zisťoval príjmy žalovaného, čo žalovaný dokladoval potvrdením o príjme od zahraničného zamestnávateľa, rovnako preveroval úverovú záťaž žalovaného v Spoločnom registri bankových informácií s výsledkom zistenia, že žalovaný nebol v čase podania žiadosti o úver úverovým dlžníkom. Porovnaním príjmov a výdavkov, pri zohľadnení životného minima v danom čase 198,09 EUR na jednu plnoletú fyzickú osobu bola zistená vyhovujúca finančná situácia pre poskytnutie úveru 8.000,00 EUR na 7 rokov s mesačnou splátkou vo výške XX1,70 EUR. Opatrenie Národnej banky Slovenska zo 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nadobudlo účinnosť dňa 1. januára 2018 a štandardy obozretného poskytovania spotrebiteľských úverov bližšie špecifikované inými opatreniami alebo usmerneniami NBS neboli stanovené, postup veriteľov pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver bol regulovaný len ustanovením § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

50. Žalobca k svojmu vyjadreniu predložil žiadosť žalovaného o poskytnutie spotrebného úveru a reporty preukazujúce skúmanie bonity žalovaného. Súd konštatuje, že z reportov je možné overiť, že právny predchodca žalobcu v rámci overenia bonity klienta skúmal informácie o žiadateľovi úveru, jeho príjmoch, o známych zamestnávateľoch, pričom tieto informácie boli interným systémom právneho predchodcu vyhodnotené tak, že porovnaním príjmov a výdavkov, pri zohľadnení životného minima v danom čase 198,09 EUR na jednu plnoletú fyzickú osobu bola zistená vyhovujúca finančná situácia pre poskytnutie úveru 8.000,00 EUR na 7 rokov s mesačnou splátkou vo výške XX1,70 EUR. Všetky doklady sú súčasťou spisového materiálu.

51. Na základe vyššie uvedených skutočností súd konštatuje, že žalobca v konaní osvedčil skúmanie bonity žalovaného s odbornou starostlivosťou tak, ako to predpokladá § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Je tomu tak preto, pretože žalobca dostatočne preskúmal bonitu žalovaného na základe informácií, ktoré mu poskytol sám žalovaný. Právny predchodca žalobcu si totiž nemusel od žalovaného konkrétne vyžiadať doklady alebo faktúry preukazujúce deklarované náklady. Súd mal v tomto prípade za preukázané, že celkové záväzky žalovaného s mesačnou splátkou úveru v spojení s paušálnou sumou životného minima boli nižšie ako samotný čistý príjem žalovaného. Z uvedeného dôvodu ani tento argument žalovaného súd nemohol vyhodnotiť ako právne relevantný majúci za následok vylúčenie práva žalobcu v tomto konaní. Navyše táto skutočnosť už v čase pojednávania nebola ani spornou skutočnosťou medzi žalobcom a žalovaným v dôsledku jej vyvrátenia z písomných podaní, preto ju súd v zmysle § XX1 ods. 1 Civilného sporového poriadku považoval za nespornú.

52. Ďalej sa súd zameril na problematiku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu po postúpení predmetnej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na súčasného žalobcu. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby, pretože v danom prípade neboli dodržané ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka.

53. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka platí, že: „ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

54. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách platí, že: „ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez

súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

55. Z rozsudku Najvyššího súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 Cdo 26/2017 o dňa 28. marca 2018, vyplýva, že: „rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy úverovej veriteľky a žalobkyne o postúpení pohľadávok nedoznalo žiadnej zmeny (odhliadnuc od prečíslovania k 1. januáru 2009 pôvodného odseku 7 na odsek 8, v tejto súv. por. čl. III bod 46 a čl. XI zákona č. 552/2008 Z. z.) treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 O. z.), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nespĺcanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolateľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok).“

56. Z uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 1 Cdo/123/2022, bodu 31., zo dňa 30.01.2024 vyplýva, že: „špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by nemala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá.“

57. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: sp. zn.: 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.09.2023 vyplýva, že: „za kvalifikovanú výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky.“

58. Súd v tejto súvislosti po podrobnej analýze vyjadrení strán sporu a ich právnych zástupcov v spojení s rozborom aktuálnej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít dospel k právnomu záveru, že žalobca je v tomto konaní aktívne legitimovaný na podanie jeho žaloby. Je tomu tak preto, pretože právny predchodca žalobcu plne v súlade s platnou právnou úpravou vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru a následne na základe zmluvy o postúpení pohľadávky platne postúpil na súčasného žalobcu pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania. Súd preskúmal poslednú výzvu pred zosplatnením zo dňa 25.04.2018 a zistil, že jeho súčasťou je aj výzva na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1.203,83 EUR v lehote do XX dní na konkrétne číslo účtu, čím je nepochybne v zmysle vyššie uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: sp. zn.: 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.09.2023 splnená podmienka uvedená v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súčasne z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 1 Cdo/123/2022, bodu 31., zo dňa 30.01.2024 vyplýva, že žiadny zákon neustanovuje veriteľovi povinnosť uviesť v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti

úveru presnú špecifikáciu splátky, pre ktorú sa celý dlh zosplatnil. Z uvedeného dôvodu súd argumenty žalovaného v tejto časti považoval za právne irelevantné, pretože žalobca je aktívne legitimovaný na podanie žaloby v tomto civilnom sporovom konaní.

59. V súvislosti s predčasným zosplatnením úveru priamo súvisí aj problematika premlčania, na ktorú poukázal vo svojich vyjadreniach žalovaný. V tejto časti odôvodnenia rozsudku sa súd zameril na overenie skutočnosti, či žalobcov uplatnený nárok v jeho žalobe je alebo nie je premlčaný tak, ako na to poukázal žalovaný.

60. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka platí, že: „ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže obchodník uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako XX dní na uplatnenie tohto práva.“

61. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka platí, že: „ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“

62. K jasnému ustáleniu rozhodovacej praxe v otázke premlčania dlhu pri strate výhody splátok v spotrebiteľských veciach došlo publikovaním uznesenia najvyššieho súdu z 29. novembra 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 29/2023 s právnou vetou: „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh.“

63. Z uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: 1 Cdo/123/2022, bodu 29., zo dňa 30.01.2024 vyplýva, že: „podstata ustanovenia § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka (dôvod, pre ktorý tu zákonodarcia stanovil začatie plynutia premlčacej doby odlišne od všeobecného pravidla actio nata, ustanoveného v § 101) je v tom, že plynutie premlčacej doby by nemalo byť výlučne na vôli veriteľa. Pokiaľ teda veriteľ môže jednostranným právnym úkonom vyvolať možnosť uplatniť svoj nárok na súde, je potrebné, aby mu plynula premlčacia doba bez ohľadu na to, kedy toto právo využije. Napokon, toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatennej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace a pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu na potenciálne zosplatnený dlh.“

64. Podľa § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony platí, že: „lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva ,v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú.“

65. Na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení v spojení vyššie uvedenou aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci súd dospel k právnomu záveru, že žalobcov uplatnený nárok bol uplatnený na súd riadne a včas. Je tomu tak preto, pretože k uplatneniu práva na zosplatnenie úveru došlo ku dňu 25.06.2018. Žalobca žalobcu bola podaná na Okresný súd Banská Bystrica dňa 19.03.2021, t.j. pred uplynutím 3 ročnej premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Z uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn.: 1 Cdo/123/2022, bodu 29., zo dňa 30.01.2024 navyše vyplýva, že toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatennej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace a pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu na potenciálne zosplatnený dlh. Iná by bola situácia, kedy by žalovaný ako dlžník medzi tým nejakú splátku zaplatil. Súčasne z dôvodu pandémie COVID-19 premlčacia doba v čase od 27.03.2020 do 30.04.2020 vo všetkých právnych vzťahoch spočíva a preto k rozhodnému dátumu je v zmysle tohto zákona potrebné pripočítať ešte 30 dní. Keďže bol však nárok žalobcu uplatnený na súde už 19.03.2021, súd dospel k právnomu záveru, že žalobcov uplatnený nárok žalobou bol uplatnený na súde včas a nie je premlčaný. Z

uvedeného dôvodu súd aj pri námietke premlčania zo strany žalovaného musí konštatovať, že námietka premlčania zo strany žalovaného bola vznesená nedôvodne, pretože nárok žalobcu nie je premlčaný.

66. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že: „dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.“

67. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že: „ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

68. Podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len: „Nariadenie vlády“): „výška úrokov z omeškania je opäť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

69. Súd súčasne preskúmal zákonnosť uplatnených úrokov z omeškania a dospel k právnomu záveru, že žalobca si zákonné úroky z omeškania uplatnil v správnej výške. Nakoľko sa žalovaný dostal s úhradou svojho peňažného záväzku do omeškania, žalobca si v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka uplatnil zákonné úroky z omeškania, pričom ich výška 5,00 % ročne bola žalobcom správne určená v súlade s § 3 Nariadenia vlády. Je tomu tak preto, pretože v čase začiatku omeškania žalovaného s platením svojho peňažného záväzku bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 0,00 %, ktorá sa v zmysle § 3 Nariadenia vlády zvyšuje celkovo o päť percentuálnych bodov (0,00 % + 5,00 % = 5,00 % úrok z omeškania).

70. Podľa § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku platí, že: „lehotu na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

71. Súd v tomto prípade určil žalovanému lehotu na plnenie 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

72. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností a súčasne po podrobnej právnej analýze tohto sporu a aplikácii vyššie citovanej aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci súd dospel k právnomu záveru, že žalobe žalobcu je potrebné vyhovieť a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku. Následne sa súd zameral na rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania.

73. Podľa § 251 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.“

74. Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku: „súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

75. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku platí, že: „o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

76. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku platí, že: „o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

77. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku v zmysle zásady pomeru úspechu vo veci uvedenej v § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že ich náhradu priznal žalobcovi v rozsahu 100,00 % voči žalovanému, pretože žalobca mal vo veci úspech v plnom rozsahu, nakoľko súd vo výroku č. I. tohto rozsudku vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu. V predmetnom spore mal žalobca hrubý úspech 100,00 % a hrubý úspech žalovaného bol 0,00 %, z

čoho jednoznačne vyplýva konečný čistý úspech žalobcu 100,00 % (100,00 % - 0,00 % = 100,00 %). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100,00 %, o čom konajúci súd rozhodol vo výroku II. tohto rozsudku.

78. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

79. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 a § 357 písm. m) Civilného sporového poriadku).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa § 48 a nasl. zákona č. 233/1995 Z. z. zákon o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.